

NOORD-AMERIKA 2014 11

WEEK 6 – 7—8 HET DIEPE ZUIDEN

“To meet people is part of the trip”, zegt Nick. Hij komt uit Engeland en woont sinds een paar jaar in de buurt van Roanoke aan een van de zijwegen van de Blue Ridge Parkway. Hij is scheepsarchitect van tallships en werkte ook mee aan het Brandaan-project; het reconstrueren van het bootje waarmee St. Brandaan en enkele medebroeders vanaf Iona naar Noord - Amerika zou zijn gevaren. De reconstructie van de reis zelf, heeft hij aan anderen overgelaten.

En het is waar. Je komt mensen tegen die je anders nooit zou ontmoeten. Soms met een interessant verhaal, zoals Nick. Of Josef en Jessica, die onlangs hun camperbedrijf in Duitsland verkochten en een complete rodelbaan hebben verscheept naar Amerika. Daarover later meer.

Maandag 14 april verlaten we de eilanden aan de Gulf en rijden door het binnenland van Florida naar het oosten. Na weken kust, moerassen, palmen en vissersdorpjes rijden we door een ander landschap. Licht glooiend, weilanden met grazende koeien en paarden, bossen met net groene loofbomen.

Op de radio worden we gewaarschuwd voor *‘heavy rain and thunderstorm, followed by flash floodings’*.

De waarschuwingen van de Amerikaanse weerdienst vinden we soms flink overtrokken, maar dat zal wel met claims te maken hebben, zoals zo veel zaken hier.

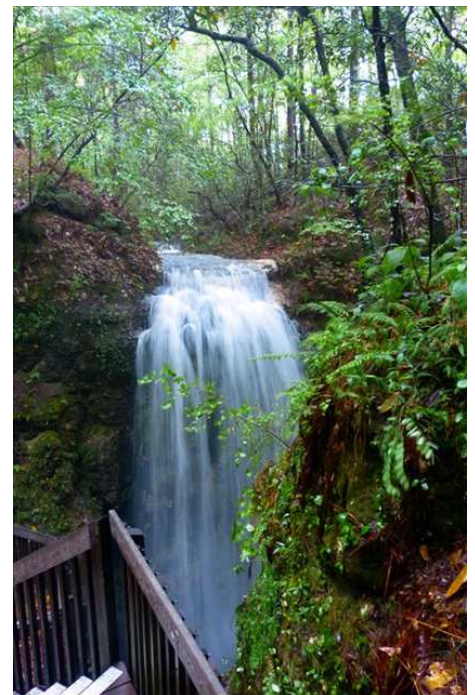
Dit keer is het echter raak. Tot tien uur ‘s avonds is het windstil. Dan barst het los. Donderslagen waardoor de auto staat te trillen op de grond en het bliksemt overal om ons heen. Met gesloten dak blijven we tot twee uur lezen, halen dan ons beddengoed naar beneden en slapen op ons keukenblok.

Dinsdag 15 april. Richting Tallahassee staan berm en weilanden blank. De brandweer is bezig met pompen. In een McDonalds checken we mail, terwijl naast ons vader en zoon de handen vouwen, de ogen sluiten en hardop de Here loven en danken voor hun cola en hamburger. Die zal Hij toch niet gemaakt hebben?

Het is Taxday. Op de radio worden de laatste tips voor het invullen van het belastingformulier gegeven. Amerikanen en belastingen zijn elkaars grootste vijanden. Vooral het geld dat naar Washington gaat is volgens hen water naar de zee dragen.

Woensdag 16 april. Hoog water in Lake Seminole. De dagrecreatie staat volledig onder. Onze burens, beiden nog in pyjama, laten hun hondjes uit met hun golfkarretje en ploffen daarna kreunend in hun auto om boodschappen te doen.

Na taxday is op de radio nu Mr. Poetin aan de beurt. Net als in Nederland komen de Kremlinwatchers langs

met hun visies en voorspellingen. Vooral Obama moet het ontgelden. De stem van de Haviken telt nog steeds mee. Desondanks blijft de National Broadcast Diana Reem Show een interessant programma.

We hebben haar nog niet gegoogled, maar ze lijkt ons een grand old lady van de radio.

We komen aan in St. Augustine, de oudste niet-indiaanse stad van de Verenigde Staten. Al in 1565 gesticht door de Spanjaarden. Aan de baai het fort Castillo de

San Marcos. Ook in het stadje doet de architectuur denken aan bouwwerken in Malaga en Sevilla.

We zwerven een paar uur door het toeristische centrum en steken de grote brug over naar Anastasia Island met camping in het State Park. Langs de weg een waarschuwingsbord: "prisoners working"...

Donderdag 17 april. We beginnen de dag met een strandwandeling. Eerst een praatje met een prachtig oud stel, hand in hand en nog zwaar verliefd. Hij, lang, dun en tanig, is vanuit het noorden door de liefde voor haar naar Florida verhuisd. Zij, platinablond gepermanent, flink geplamuurd en afgewerkt met rode bloesjes. Zij noemt zichzelf dan ook "A real Florida cracker, an endangered species." En daar kunnen we het helemaal mee eens zijn.

Hoge golven langs de kust en een mooi strand met veel joggers en fietsers in de duinen. Tussen de duinen liggen de strandhuizen van de happy few.

We bewonderen de vuurtoren, passen ons tijdelijk aan en struinen door een paar grote winkelcentra en strepen onze boodschappenlijst af. Zo vinden we, op iemands speciaal verzoek, zogenaamde *Welcome Flags*. Veel Amerikanen hebben die bij de oprit van hun huis staan.

Vrijdag 18 april verlaten we de mooie duincamping van Anastasia. Over bruggen die de eilanden verbinden, rijden we langs de kust en Jacksonville naar Amelia Island. Veel moerasland, waarvan in het verleden grote delen werden ontgonnen en gebruikt als rijstplantages. Na de afschaffing van de slavernij verdween een aantal weer. Vanaf de namiddag wordt 150 mm regen verwacht met *flash floodings*. Door de slechte waterhuishouding staan straten en dorpen regelmatig onder water. Het is tijd voor een motel.

Zaterdag 19 april. Gazons en paden staan blank. Voorlopig heeft de natuur hier zijn portie wel gehad. En ook de auto is weer schoon gespoeld. We nemen een klein stukje Interstate mee om de grens naar Georgia te passeren. Daar staat een groot visitorcentre, waar we informatie over parken, campings en bezienswaardigheden verzamelen. Georgia, de staat van *Georgia on my mind* en *Gone with the wind* én live oaks met Spaans mos. Geen weg, geen dorp zonder deze bomen die volhangen met de oude-mannen-baarden. Het schept een bijzondere sfeer, vooral rond de grote koloniale huizen in de steden en dorpen.

Onze volgende stop is St Marys, een klein plaatsje met vissersschepen, veel kerkjes, antiekwinkels en een klein museum. De vrijwilligster plukt ons van de straat en leidt ons rond door de geschiedenis van een rijke plantagefamilie. Ze verwijst ons ook naar het kerkhof achter het gebouw. Groot en veel graven van soldaten uit alle oorlogen, van de Burgeroorlog tot Afghanistan. Haar man is met militaire eer begraven op Arlington bij Washington, waar John Kennedy en vele andere beroemdheden een plek vonden. Ze is er trots op dat de lijkkoets werd getrokken door een nazaat van het paard dat ook Kennedy naar zijn laatste rustplaats bracht. Men besteedt steeds meer aandacht aan de veteranen. Ze worden geëerd met plaquettes in stadsparken en op pleinen, ze zijn verenigd in clubs en er worden geldinzamelingen voor hen gehouden. Ze hoeven niet te betalen voor musea en krijgen kortingen op campings, in winkels en zelfs in restaurants.

Wat dat betreft mogen wij ook niet klagen. Als *seniors* krijgen we regelmatig korting. Een grote beker meeneemkoffie bij McDonalds voor \$ 0,50!

Vlakbij het bezoekerscentrum is een camping. Deze staat half onder water, maar gelukkig is er nog een droge plek voor ons. En het gratis pancake-ontbijt de volgende morgen, inclusief koffie en sap maakt alles goed.

Zondag 20 april. Jekyll Island. Het privé-domein van de Millionaires-club aan het begin van de twintigste eeuw. Uit New York kwamen hier de Rockefeller, de Vanderbilts en de Goodyears op hun eigen jacht, om te genieten van de rust en de stranden en tegelijkertijd werd hier door hen het nieuwe Amerika bedacht. Grote deals werden gesloten en visies ontwikkeld. De huizen staan er nog, het hotel, het privé-ziekenhuisje, de pier. En nu mogen gewone mensen zoals wij het eiland bezoeken over een lange brug. Op de noordpunt overnachten we op de enige camping op de laatste vrije plek. Het is een lang weekend, dus veel mensen trekken er een paar dagen op uit. In enkele uren passeren drie grote autoschepen, die hun lading Japanners of Duitsers op de kades lossen bij Brunswick.

Maandag 21 april. We gaan eerst vogeltjes kijken in de Bird Sanctuary van de camping. Kolibries, blauwe kruisbek en kardinalen vliegen af en aan, soms weggejaagd door eekhoorns die hun graantjes meepikken. Het is rustig wanneer we door Brunswick rijden om de oude Lovers' oak te fotograferen. Hier nog luxe lanen in het centrum waar de blanken wonen, daar omheen de buitenwijken met veelal kleine, vaak verwaarloosde huizen met zwarten. Het is een mooie rit via binnenwegen naar Skidaway Island ten zuiden van Savannah. De State Park Camping ligt in een open bos, is bijna leeg en de zon schijnt. We blijven twee nachten om de stad te bekijken.

Dinsdag 22 april. Savannah, de parel van het zuiden, niet verwoest tijdens de Burgeroorlog. In het centrum 24 parken en parkjes, alle in de schaduw van de levende eiken. In het park waar "Forrest Gump" werd opgenomen drukt een zwarte man mij een van palmblad gevlochten bloem in de hand. "Give it to your beautiful lady". De dag begint goed!

We lopen door een antiekwinkel met o.a. oude, bijzondere gebruiksvoorwerpen uit Birma en Serawak. Dat kan geen zuivere koffie zijn. Smokkelwaar, want ook in die landen is het streng verboden dit cultureel erfgoed te exporteren. De eigenaren zijn Nederlanders... Hier en daar spreken we meer mensen. De echte zuijderling is moeilijk te verstaan. Een sterk accent met

veel *yeah's* en *yay's*. Gelukkig praten ze langzaam zodat we er soms nog wat van kunnen maken.

Woensdag 23 april. Bij het verlaten van de camping is Smoky Jeff op het parkeerterrein bezig met deel twee van zijn cursus "Rookherkenning". Rond een grote ketel met schoorsteen, die hij achter zijn auto door het land rijdt, zitten dertig cursisten die na elke uitstoot de rookintensiteit moet schatten en noteren. Eenmaal geslaagd kunnen ze worden ingezet om industrie, vrachtwagens en overige schoorstenen te inspecteren. Lijkt me een beetje natte-vinger-werk.

Op Tybee Island drinken we koffie. Een golfkarretje stopt. De man heeft ons al geïdentificeerd op internet en nodigt ons uit het groene-dieselsysteem in zijn Mercedes te bewonderen. Even later staan we naast zijn auto met in de kofferbak een Heineken biervat, gevuld met gerecyclede bakolie van de plaatselijke fastfood-tenten. Onder de motorkap slangen en kraantjes waarbij hij de nodige uitleg geeft. Het ziet er simpel uit, maar om onze Toyota daar aan te wagen?

We lopen over de pier met vissers en vervolgen onze route naar South Carolina en Charleston, het tweelingzusje van Savannah.

Weer een groot fort, nu aan de Savannah River voor we halverwege, op St. Helena, te laat zijn voor een plek op de State Park camping. Bij Tuck in the Wood vinden we een mooie plek in het bos.

We kletsen wat met geëmigreerde Nederlanders. Na een studieopdracht voor twee jaar, wilden ze dat hij bleef en werd het uiteindelijk toch een emigratie.

Donderdag 24 april. Oleg komt een praatje maken. Zijn vrouw werkt nog en nu is hij twee maanden alleen op pad. Research en interviews voor zijn volgende boek. Als Oekraïner is hij goed op de hoogte van de toestand in zijn land.

“Russia is just a gasstation and that’s it! And Mr Poetin is doing his little dance”. Aardige samenvatting van het probleem. Hopelijk heeft hij gelijk.

Vlakbij ligt het Penn Centre, de eerste school voor vrije zwarten, gesticht in 1862. Veel bekende zwarte mensen genoten hier hun opleiding, Martin Luther King Jr. verbleef er enkele jaren en bereidde er zijn “I have dream”-

speech voor.

We bezoeken het museumje vol indrukwekkende sterk vergrote zwart/wit foto’s van de zwarte gemeenschap aan het begin van de vorige eeuw in New York.

Door naar Charleston, waar we een afspraak maken bij de 4X4 specialist. Morgen worden we geholpen. Wij staan twee dagen op de Oak Plantation Campground. Heel luxe, met veel grote RV’s. Ook een club met *oldies* die hun wagens behandelen als hun kinderen. Ik krijg een rondleiding in een van die oude karren. Veel eikenhout, schemerlampjes en bruin met manchester beklede banken.

Naast ons een stel met achter de pickup een groot motorjacht, dat ze nu gebruiken als camper. Amerikanen zijn vindingrijk.

Vrijdag 25 april. Om negen uur bij de garage op de stoep. Kleine beurt, trommelremmen los en anderhalf uur later mogen we afrekenen.

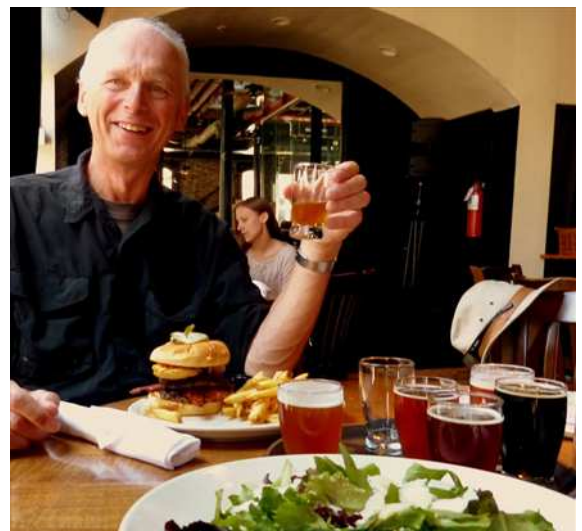
In het centrum vinden we een dayparking en slenteren door het centrum. Koloniale stijl, koopmanshuizen en het museum van de slavernij, in het gebouw waar vroeger de slaven werden verhandeld. Voor die tijd gebeurde dat op een plein, maar enkele ‘gewetensvolle’ burgers vonden dat je de negers niet langer als vee kon beschouwen, dus ging de handel overdekt verder.

In de brouwerij, annex eetcafé, doen we een proeverijtje van de gebrouwde biertjes met een bord groenvoer voor de vegetariër en een échte hamburger voor mij.

De Market is geen markt meer maar een langgerekte souvenirsschuur voor de lading toeristen die elke dag van de cruiseschepen naar het centrum worden gedirigeerd.

Op de camping komt Gilles even buurten. Hij komt uit Quebec, spreekt desondanks Engels, wijst naar de auto en vraagt:

“What’s the difference between men and boys?” Het antwoord volgt meteen: “The price of their toys!” En wijst met een grimas naar onze auto. Da’s duidelijk. We kletsen tot we lek gestoken worden door de ‘je-ziet-me nieten’ en gaan dan binnen zitten lezen.

Zaterdag 26 april. De volière buiten maakt ons steeds vroeger wakker, want hoe noordelijker we komen hoe eerder de zon weer opkomt. De dagen lengen en dat is voor ons kampeerders wel zo prettig. Vooral ‘s avonds.

De kuststreek is mooi maar het is tijd voor het binnenland. Langs de *scenic road* liggen enkele plantages die bezocht kunnen worden. Magnolia Plantation is daar een van. De grote villa van de voormalige eigenaren, aangelegde tuinen waar de azalea's bijna uitgebloeid zijn, een wandelpad langs de rivier, waar krokodillen roerloos op hun prooi wachten of gewoon luieren, een groot park met doolhof en een uitkijktoren met uitzicht over de vroegere rijstvelden. Dat moet een schok geweest zijn voor die mensen toen de slavernij werd afgeschaft. Terwijl we koffie drinken discussiëren naast ons twee jonge stellen over Adam en Eva en het begin van de wereld. Volgens hen moeten dat toch echt

de eerste mensen zijn geweest. Waar lag het paradijs, vraagt er een. Oh, ergens in Turkije antwoordt zijn vriend...

De weg gaat verder langs nog meer plantages en uitgestrekte golfbanen. Boerderijen, weilanden en akkers met rogge en gerst. Bermen vol roze en paarse bloemen. Daarna kleine dorpjes, waar de middenstand is afgehaakt en veel panden leeg staan. Verwaarloosde en verlaten huizen. Bij een pompstation zien we een jongen de peuken uit een grote asbak halen, waarvan hij er een aansteekt en de rest in het borstzakje van zijn overhemd stopt.

We schrijven in op de SP Camping bij Santee. Een vrouw ziet op onze inschrijving *Ootmarsum*, blijkt van oorsprong uit Deventer te komen en heeft vroeger regelmatig gekampeerd op de Kuiperberg aan de rand van ons wereldwijd bekende stadje. Op het meer zijn kano- en SUP-wedstrijden. SUP betekent Stand-Up-Paddling. Inmiddels ook redelijk populair in Nederland. De zoon van Radboud - medereiziger op onze Mogoliëtrip - deed vorig jaar als eerst non-stop de Friese Elfstedentocht.

Zondag 27 april - woensdag 30 april. We rijden in drie dagen naar Pigeon Forge aan de westzijde van de Smoky Mountains. Door heuvelachtig terrein. Behalve boerderijen en kleine dorpjes ook veel "Correctional Institutes", gevangenis. Grote complexen met landbouwgrond om de bewoners wat afleiding te bezorgen.

We wandelen door een moerasbos met bomen tot vijftig meter hoog. Ze hebben de hakbijlen overleefd

doordat het gebied tot Nationaal Park is gepromoveerd. De meeste zijn echter in de scheepsbouw verdwenen.

Bij Bryson City moeten we op een hooggelegen deel van de camping gaan staan. Vanwege de vele regen kan de waterstand van de rivier plotseling en snel gaan stijgen. Dat blijkt de volgende morgen mee te vallen.

De Smoky Mountains doen hun naam eer aan. In een dichte natte mist rijden we over de pas naar

Pigeon Forge waar we een gezellige avond doorbrengen bij Neil en Cindy. De afgelopen winter stond onze auto in hun loods geparkeerd. Een Duits stel, Josef en Jessica, schuiven aan. Echte ondernemers die voor het avontuur gaan. Ze verkochten Amerikaanse campers aan Formule-1-teams, maar zochten een

nieuwe uitdaging. Een Amerikaanse bergheiling gekocht en daar hun Alpine Coaster op gebouwd.

Neil deed een deel van het constructiewerk.

Ze komen uit Fulda, de stad van Bonifatius, en daarom ook partnerstad van Dokkum. De moord is de Friezen vergeven, de contacten tussen beide stadjes zijn innig.

We zijn nieuwsgierig en rijden de volgende ochtend vanaf de camping door het kermiscentrum van Pigeon

Forge naar de rodelbaan. Aangekomen op het parkeerterrein blijkt het hefdak van onze auto nog open te staan! Vijf kilometer zo gereden... Nooit eerder gebeurd. Hopelijk de laatste keer.

Na stevig aandringen laten we ons door Josef verleiden tot een ritje. Met hendels in het sleetje kun je zelf de snelheid van de afdaling bepalen. Dat haalt ons over de streep. De baan is ruim 1500 meter lang, eerst omhoog en dan kun je je naar beneden laten storten. Wij doen het rustig aan en verbreken meteen het record van de langzaamste rit. We nemen afscheid en rijden nu onder betere weersomstandigheden de mooie weg door de Smoky Mountains om aan de andere kant de Blue Ridge Parkway op te pakken.

We komen eerst nog een keer door Pigeon Forge, een tweede Las Vegas. Miljoenen Amerikanen bezoeken jaarlijks deze plaats, met pretparken en Dollywood, het vermaakcentrum van Dolly Parton.

Donderdag 1 mei. Onze trouwdag—de 39ste!- beginnen we in het museum met de geschiedenis en de cultuur van de Cherokee-Indianen in het dorp met dezelfde naam. Een zwarte bladzijde in de Amerikaanse geschiedenis. Heel bijzonder is het verslag over de reis van drie Cherokees, 250 jaar geleden, naar de koning van Engeland. “Wij laten elkaar altijd uitpraten voor we zelf het woord nemen” zei een van hen, toen hij het gekrakeel in het Engelse parlement aanschouwde.

Ronduit triest is het verhaal van hun deportatie naar het westen. De route heet ‘*Trail of Tears*’ en is een historisch monument.

Het dorp is volledig Indiaans en net als veel andere stammen hebben de Cherokees zich overgeleverd aan het exploiteren van casino’s. Dat levert veel geld op maar draagt weinig bij aan hun zelfrespect.

Behalve de *Trail of tears* begint hier ook de Blue Ridge Parkway. 460 mijl naar Waynesboro, alleen voor toeristen, fietsers en wandelaars.

Donderdag 8 mei. We zijn aan het eind van de Parkway. Met af en toe een bypass zijn we een week onderweg over deze hooggelegen route langs de toppen van de Appalachen. Klimmen en dalen met tientallen look-outs en mooie wandelingen. Natuurlijk lopen we ook een stukje Appalachian-trail. Dit wandelpad is meer dan 3000 km lang en is een uitdaging voor de langeafstandsloper. We hebben ze gezien, met grote rugzakken en bergschoenen aan onder stevige ballonkuiten. Helaas zijn alle campings nog gesloten en daarom nemen we aan het eind van

de dag een afslag, op zoek naar een overnachtingsplek. Voor de traillopers zijn er open shelters en hutten. De hoogte bepaalt de stand van de natuur. Het ene moment rijd je door groene bossen, even later, op een pas, zijn de bomen nog kaal. We lezen dat de lente elke dag gemiddeld honderd voet stijgt. We stoppen regelmatig op de parkeerplaatsen met mooie panorama's of aan het beginpunt van een wandeling. Op het hoogste punt bereik je na een stevige klim een uitkijkplatform met 360* zicht over het landschap. De wolken klimmen omhoog langs de bergwand om aan de andere kant weer weg te zakken. Een spectaculair gezicht.

De zijwegen gaan door kleine dorpjes met veel Burgeroorlogsgeschiedenis: overal borden met lange teksten over veldslagen, beroemde generaals en zinloze moordpartijen. Bij Gettysburg schoten de Noordelijken en Zuidelijken in drie dagen 50.000 mannen neer. Hele dorpen en steden werden uit wraak geplunderd, verwoest en platgebrand.

Bij Waynesboro gaat de Blue Ridge Parkway over in de Skyline Drive, de koningsweg door de Appalachen. Ruim honderd mijl tot Front Royal.

Vrijdag 9 mei. We zijn inmiddels in Virginia en staan op een van de kleine campings in het Shenandoah National Park. De Skyline drive loopt door het park. Gisteren een kolibrie in de auto, vannacht heeft een beer de voedselcontainer bij een tentje opengebroken om de eetbare inhoud te verorberen. Ondanks de hoogte, ruim 1000 meter, komt de temperatuur 's nachts niet onder de achttien graden. Vandaag 'rustdag': verhaal afmaken, was draaien en interieurverzorging, een wandeling, vogeltjes proberen te schieten en lezen.

Vanaf de top van Lewis Mountain een hartelijke groet!

